

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОРГАН НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА
СЕДМИЧНИК ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

Адрес: София, ул. „Св. София“ № 2 тел. 8-29-83 сметка 110-11 БНБ — Софийски градски клон

† НЕГОВО ВИСОКОПРЕОСВЕЩЕНСТВО СВ. ЛОВЧАНСКИЯТ МИТРОПОЛИТ ФИЛАРЕТ
Роден на 26 септември 1903 — престаил се о Господе на 28 юни 1960

† КИРИЛ
ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ

БЛАЖЕНСТВО ВЪВ ВЕЧНОСТТА

„И чух глас от небето да ми казва: напиши: блажени са мъртвите, които умират в Господа отсега. Да, казва Духът, нека починат от трудовете си: делата им вървят заедно с тях“. (Откр. 14:13).

Блажени са умиращите в Господа, защото наследяват вечния живот, т. е. пълнотата на истинското духовно съществуване, към което приживе са се стремили. Блажени са, защото вярата им ги е довела при Бога, а при Него всичко е радостно и непреходно. Блажени са, защото любовта им към Бога, с която радостно са живели на земята, ще разцъфне в красота и обилие, когато видят с нетленни очи Божието величие. Блажени са, защото надеждата им се е изпълнила, а всяка изпълнена надежда, дори най-малката, е радост. Блажени са, защото делата им вървят заедно с тях, делата на вярата, на любовта, на надеждата, делата на живота в Бога, лъчите на които и тук на земята и във вечността искрят нетленна ценност и радост.

Който са в Бога и приживе са блажени, защото имат радостта на добрите дела и тя всякога ги съпътства, тя е постоянният им спътник. Човек може да загуби всички радости от земни и преходни неща, но радостта на вечното добро никога няма да загуби. И когато остане сам самин, в сърцето му тя честито ще грее.

А който няма добри дела, обезплодил е сърцето си, лишил се е от възможност да стане истински човек. Имал е тая възможност, тя не е била далече от него, но забравил повелята на доброто, лишил се от плодовете на духа и не е могъл да стане истински човек.

Доброто и радостта от него са нетленни, в тях живее вечността, защото всякога и при всички условия те пребъдват.

Да се постигне блаженство, то ще рече да се постигне и осмисли вечността, вложена у нас. Казано е от библейския мъдрец: „Той е... вложил вечността в сърцето им, макар човек да не постига отначало до край делата, които Бог върши“ (Екл. 3:11). Вечността е вложена у всеки човек и ние я виждаме в копненията и тревогите за постигане на вечните ценности и разрешаване на най-главните въпроси на живота. Разбира се, човек не постига напълно тайната на битието, в която е истината на вечността.

И тъй, вечността е в сърцето ни и в нея влизаме, напускайки тая земна наша хижа. Но които умират в Господа, влизат в блаженството на вечността, а това е най-скъпата награда на всяко духовно усилие чрез вяра в Христа Исуса да се постигне върховната ценност на човечността.

Иначе какво ли е животът? Псалмопевецът бе изповядал тежкото разочарование на всички люде, като казва: „Ето, Ти си ми дал дни колкото педя, и векът ми е като нищо пред Тебе“ (Пс. 38:6). Кой с педя би се заел да измери неизмеримия за човека всемир? Какво е животът на човека, дори най-продуктивният живот, пред безкрайността на Твореца? Ние вярваме, че животът губи своя истински смисъл и радост, когато не постига вър-

ховната си ценност, а именно вечността и блаженството и.

Какво е нашият живот? Низ от дни, които се следват и не си приличат, но все пак са свързани в една верига. Ето ранните дни на детството — светли като утро, ясни като планински потоци, ведри като пролетно небе. Това са дни на радост и безгрижие, дни, които изгряват с чара на невинността, непознала разочарование.

А нататък следва низ от дните на младостта, в които се оглежда като в бистри води сърцето и цялата душа, вече пробудена за живот. Всеки ден е обогатен с копненията на сърцето, с устремите на душата. Каква пъстрота от изживени радости и каква дълбочина на разочарования и скърби!

Иде и низът на дните през зрялата възраст, които отразяват различен блясък — и на радости, и на щастие, и на успехи, и на честолюбиви и смели стремежи, и на мрачни мисли и на греховни падения.

Ако низът на човешките дни не се прекъсне, идат дните на старостта, осияни от лъчите на заходящото вече слънце на живота. Ала в тях трепти сребърният блясък на високи мисли, златистото отражение на лелеяни идеали, изумруденият отенък на някога устремни пролетни води, рубинен плам от капките кръв, с които сърцето е плащало много свои радости и скърби, възходи и падения. В тях пръхти живялото в добро и зло, в сила и слабост човешко сърце.

Но тия главни раздели на жизнения човешки друм — детство, юношество, зрелост и старост — това многообразие на човешките дни, които всякога са колкото педя, и не си приличат, трябва да имат една основна прилика, една съществена еднаквост. Кое е същественото? За вярващия човек това е богопредаността. Тя трябва да определи основния тон на жизнената човешка картина, а след туй върху нея животът ще отрази своето пъстро многообразие. Тъй дните на човека ще станат пълни дни, т. е. изпълнени с вечност и с радост. Тогава краткият живот става дълъг, защото е получил богато съдържание и висока ценност, а още и защото е живот във вечността.

Дължината на живота се измерва според това, какво вписваме в книгата на живота. А Свещеното Писание ни учи, че най-много са вписали в книгата на живота ония, които са могли да постигнат мъдростта на Псалмопевеца: „Странник съм на земята“ (Пс. 118:19).

Такъв е бил и Господ Исус Христос, нашият Учител и Спасител (Лук. 57:62). Затова с Неговата мъдрост св. апостол Петър ни съветва: „Със страх прекарвайте времето на вашето странствование“ (1 Петр. 1:17). Трябва да бдим върху сърцата и душите си, за да бъдат земните ни дни пълни с вечност и духовна радост. Тогава ще разберем най-добре, какво ще рекат думите на Духът: „Блажени са мъртвите, които умират в Господа отсега“.

Тия мисли ни вълнуват пред открития гроб на

Надгробно слово, произнесено при погребението на блаженпочиналия Ловчански митрополит Филарет на 30 юни 1960 г. в църквата „Св. Троица“ в гр. Ловеч.

Негово Светейшество Патриарх Кирил произнася надгробно слово

нашния скъп покойник, блаженопочиналият Ловчански Митрополит Филарет, защото той живя с радост в Господа, а в дните му живееше вечността. Той знаеше, че е странник на земята и че земното човешко поприще е колкото педа, затова бдеше, за да печели малкото дни на живота и да придобие вечния живот в Бога.

Блаженопочиналият Ловчански Митрополит Филарет е роден на 26 октомври 1903 г. в гр. Варна от благочестиви родители и е расъл в дом и град на благочестие. От малък той е възлюбил Господа, още ранните му стъпки са били опътени към храма Божий. Първите трепети на пробудения му дух са били родени от вярата в Бога. Низът на неговите дни отначало докрай има съществения белег на еднаквостта в най-главното, а именно в богопредаността.

Първата ми среща с покойния иерарх бе твърде отдавна, когато и двамата бяхме млади. Той едва ли имаше 22 години, когато го видях пред портата на една софийска болница, вдълбочен да чете малка книга. Проявих любопитство и се оказа, че чете най-великата книга — Светото Евангелие. Тя му стана настолна книга на живота, — а Исус му стана път. По тоя път той стигна до Богословския факултет, а след като го завърши, тоя път го отведе на специализация във Страсбургския богословски факултет. Придобил добра богословска подготовка, той прие монашеско пострижение и духовно звание и беше щастлив началото на своето клирическо служение да прекара под мъдрото ръководство на блаженопочиналия Варненски и Преславски митрополит Симеон. Под ръководството на тоя благочестив и мъдър старец младият иеродякон Филарет се укрепил духовно и придобил необходимата опитност, за да расте като клирик на светата Църква, заемайки важни църковни служения. От Варна той замина за Неврокоп като протосингел на тамошната св. Митрополия. В тоя благочестив град младият клирик, достигнал вече до архимандритски чин, остави добри спомени, а Върховната църковна управа оце-

ни усърдието и опитността му и го преведе на служба в София, най-напред като протосингел, а подире като викарен епископ на св. Софийска митрополия.

Ето 21 години откак той бе избран за Ловчански митрополит. През цялото това време той се труди с голямо усърдие да бъде полезен на своето благочестиво паство и на епархийски клир. Заслугите му в това отношение са безсъмнени и те намират признание от нас, човеците, а вярваме, че ще бъдат приети и от Бога като смирен принос на добър Божий слуга и съработник.

Трябва да се отбележи и дейността на покойния иерарх като член на Св. Синод в продължение на цялото негово митрополитско служение и почти шестгодишното му председателстване на Върховния църковен съвет при Св. Синод. Тук той показва забележителна ревност и неуморимо трудолюбие.

Като имаме предвид цялото земно поприще на покойния иерарх като човек и служител на светата Църква, не е трудно да се изпише неговият образ в най-съществената му отлика.

Митрополит Филарет се отличаваше с дълбока вяра в Бога и от нея той черпеше вдъхновение за живот и дейност. Бог му е бил всякога убежище и особено в скърбен час (Наум 1:7). Той не само знаеше, но беше и изживял мъдростта на неумолимата истина, че животът на човека е колкото педа, затова бе наситил сърцето си с мъдростта, която тъй дивно ни предлага св. апостол Павел: „Знаем, че когато земното наше жилище, тая хижа се разруши, ние имаме от Бога дом на небесата, жилище неръкотворно, вечно“ (2 Кор. 5:1). Изхождайки от тая изживяна мъдрост, неотколе, само преди два месеца, покойният митрополит ми написа: „Чувствувам, че нишката на моя живот отънява“. А напоследък през дните на своето тежко страдание и малко преди да предаде Богу дух в пълно съзнание отново изяви живата си вяра в Бога и от нас, неговите събратя архиереи, търсеше само да се молим за него. Очевидно погледът

му беше непрестанно насочен отвъд, към вечния Бог.

Покойният се отличаваеше със силна любов към Бога и човека. Той помагаше много на нуждаещите се, което понякога му е създавало трудности и неудобства. Към людските създания обаче беше всякога много състрадателен и отзивчив. Затова и ръката на неговата щедрост се простираше към мнозина.

Към хората изобщо беше почитателен, услужлив и благ, следвайки заповедта за любовта. А пред Бога залягаше да бъде смирен и неуморно вършеше Божието дело. Той се стараше да се представи „пред Бога достоен, безукорен работник, който верно преподава словото на истината“ (2 Тим. 2:15). Поради това беше грижовен отец на Ловчанската епархийска църква и добър архипастир.

Нова загуба за Църквата

На 28 юни т. г., в 2 часа и 15 минути през нощта, върховният Разпоредител на човешките съдбини отзова от редиците на земната църква Високопреосвещения Ловчански Митрополит Филарет и го повика в царството на вечността. Новината за това отминаване на един архиерей отвъд се пръсна със светкавична бързина, разтревожи много души и опечали много сърца. Тя хвърли в дълбока скръб и върховната управа на Българската православна църква, начело с Негово Светейшество Патриарх Кирил, и цялото осиротяло паство от Ловчанската епархия, в която Блаженочиналият архиерей по Божия воля бе светителствувал 21 години.

Страдащ от тежка болест, която го принуди да се подложи на мъчителна операция, покойният архиерей имаше надежда, че ще оздравее. И никой не подозираше, че смъртта витае вече над неговия болничен одър. Кой можеше да предполага, че неговото жизнерадостно, макар и уморено от много служебни задължения сърце, ще престане да тупти тъй скоро? По човешка преценка покойният архиерей си отиде от нас твърде преждевременно, едва на 57 годишна възраст. Но по Божия непостижим промисъл, който поставя предел на човешките земни дни, ангелът на смъртта е дошъл със съдбовната вест тъкмо тогава, когато Бог го е пратил.

И наистина, ако косъм не пада от главата на човека без Божията воля (Лук. 12:67; 21:18), може ли животът на човека да бъде пресечен без разпоредбата на Онзи, Който е Господар над живота и смъртта? Защото, по думите на пророка, „Господ Саваот е решил — и кой може да отмени това? Ръката Му е простряна, — и кой ще я отвърне?“ (Ис. 14:27).

Да преклоним със смирена покорност глави пред Божиите неотменими разпоредби!

Скръбта на Църквата е голяма, но тя не скръби като онези, които нямат надежда (1 Сол. 4:13), защото вярва, че гробовете на нашите покойници са тихи градини, дето е посято семето на бъдещото възкресение.

Покойният иерарх се стремеше да угоди на Бога и в живота, и разделяйки се от живота, според думите на великия апостол: „Затова и усърдно залягаме да Му бъдем угодни, било когато живеем в тялото, било кога го напускаме“ (2 Кор. 5:9).

Ето защо ние вярваме, че поради своята богопреданост блаженочиналият иерарх ще чуе гласа на Небесния Отец: „Влез в радостта на Господаря си!“ (Мат. 25:21).

От името на Св. Синод поднасям искрени отечески съболезнования на клира и благочестивия народ на Ловчанска епархия и на близките на скъпия наш брат о Господе дяда Филарета. Нека със смирено преклонени сърца молим Бога да упокои душата му в Своите селения, „идеже несть болезнь, ни печаль, ни въздыхание, но жизнь безконечная“. Амин.

Покойният Митрополит Филарет живя с тази вяра и склопи очи с тая надежда. Той бе посветил на Бога живота си.

Роден във Варна на 26 октомври 1903 година, той е получил християнското си възпитание най-напред у дома си и в енорийския си храм, който той усърдно посещавал. В младежката му душа изгрявала като златна зора в безоблачна утрин любовта към Спасителя, която го и изправила покъсно пред олтаря с решимостта да стане служител Божи.

Светското име на покойния митрополит е Атанас Панайотов Атанасов. Той завършил в своя роден град първоначалното си и средното си образование, след което учителствувал една година. Но жаждата му за повече знания и за по-широка култура го довела в София, дето той се записал да следва агрономство. Желанието му било обаче да се прехвърли в Медицинския факултет, за да помага като лекар на ближните. Ала Божият промисъл го повел по друг път. Още след първия си семестър той се запознал с професора от Богословския факултет д-р архимандрит Евтимий Сапунджиев и под негово влияние се записал да следва богословие. Скоро той станал любимец и стипендиант на приснопамятния Варненски и Преславски Митрополит Симеон.

През 1928 год. Ат. Атанасов завършил Богословския факултет с много добър успех и се върнал във Варна, дето застанал още по-крепко под крилото на незабравимия мастит архиерей, който му бил истински наставник в духовното поприще, пръв насърчител в монашеския път и усърден учител в благодатния и административен живот на Църквата.

Назначен за епархийски проповедник, младият богослов с трепет навлязъл в нивата Божия, за да сее семената на вечната истина. Радостно време е било за него това служение. Оценен добре от Митрополит Симеона, той е бил поканен от последния да отдаде всецяло живота си на Бога и на Неговата св. Църква, като поеме тежкия кръст на монашеския подвиг. Младият епархийски проповедник

ведник, който наблюдавал високоназидателния във всяко отношение живот на мъдрия и всеобщо уважаван старец и се въодушевявал от неговия жив пример, дал с готовност съгласието си. Без вътрешни колебания, с пълна вяра в Бога и упование в Неговата дивна помощ, той застанал на 30 януари 1932 год. пред Божия олтар и се обрекъл на служение Господу. На следния ден той бил ръкоположен за иеродякон, а на 22 юни 1933 год. — за иеромонах. Определен за дейно служение в Църквата, младият клирик радостно закрачил по новия си път.

През есента на 1933 година гласът Божи повикал иеромонах Филарета на ново и по-високо служение. Той станал протосингел на митрополита Макария, светителстващ в Неврокопската епархия. В този китен край на нашата хубава таткови-

След хиротонията младият епископ Филарет бил назначен за викарий на Софийския митрополит. А когато на 4 март 1939 год. скоропостижно се представил о Господе Ловчанският Митрополит Антим, жребият за възглавяване на осиротялата епархия паднал върху Епископа Филарета. Избран единодушно за Ловчански митрополит, той бил канонически провъзгласен на 4 юни за такъв и на 25 същия месец тържествено влязъл в престолния си град. От тогава до самата си кончина той светителствувал в Ловчанската епархия, като носел с търпение и несгодите, и тежестите, и тревогите, и отговорностите на своето високо служение.

На 17. II. 1949 г. той бе избран за член на маления състав на Св. Синод, а от 7. VIII. 1954 г. той бе и председател на Върховния църковен съвет. До края на земните си дни той изпълнява-

На смъртния одър

на той се потрудил на Божията нива около 2 години. За усърдна работа Св. Синод го удостоил с архимандритско достойнство, което той получил на Великден 1934 година.

През учебната 1935/36 година архимандрит Филарет заминал на едногодишна специализация по каноническо право в гр. Страсбург — Франция, след което, обогатен със знанията придобити през време на специализирането и с културата на един чужд език, се върнал в родината си, за да продължи своето църковно-обществено служение.

От 1 август 1936 год. архимандрит Филарет е вече Софийски протосингел. Стажувал преди това в Неврокоп, младият и просветен протосингел проявил прекрасни административни качества, а и провел ценни църковно-просветни инициативи.

Всички тези добри прояви го изтъкваха като надежден клирик, комуто могат да се поверяват и още по-отговорни служби в Църквата. Затова скоро той бил удостоен с голямо внимание от страна на висшата църковна управа. На 27 ноември 1938 година в храма-паметник „Св. Александър Невски“ той бил ръкоположен в епископски чин с титлата Знеполски.

ше с усърдие тези свои служби. Смъртта го завари като войник на поста му.

Пътя си той измина! Но какви са следите, които той остави след себе си?

Високопоставените личности не могат да бъдат оценявани правилно приживе. Защото не безпристрастни люде ги обкръжават. Оценките за тях и за техните дела от страна на околните носят отпечатъка или на ласкателството, което угоднически величае, или на недоволството, което често зад гърба злослови. Единствен безпристрастен Съдия е Бог, Който изважда на виделина не само деянията на човека, но и най-скритите помисли на сърцето му. Той ще съди хората не само по грубите факти на живота им, но и по неуловимите за външното око подбуди на вътрешния човек и по тайните покаяни въздишки на душата, за които никой може би нищо не знае.

Покойният Митрополит Филарет бе човек, и общочовешките немощи не му бяха чужди. Когато той стоеше на високия си пост, мъчно можеше да долови човек, какво се крие зад тези спокойни и наблюдателни очи и зад този загадъчен, понякога благ, понякога строг израз на лицето. Но

той обичаше да слиза от предестала на високото си служение долу — при обикновените люде, при малките Христови братя. И тогава се разкриваха добрите страни, скрити в душата му. Той проявяваше в такива случаи себе си. Към страдащите той бе състрадателен, към бедните — отзивчив. Обичаше да прави тайни благодеяния — раздаваше пари, дрехи, вещи и все повтаряше: „Не казвайте никому!“ Затова епархиите му го обичаха силно. Не един студент той е издържал на свои разноски. На много от усърдните църковници — мъже и жени — той знаеше имената, спираше се да разговаря след божествена литургия с тях, посещаваше ги по домовете им, служеше им панихиди и водосвети. Баба Стоянка от с. Лесидрян, Ловчанско, обикаляща църкви и манастири, често

по негова покана разделяше трапезата му, когато се случеше в Ловеч.

Всички тия приласкани от Митрополита Филарета сърца искрено ще тъгуват за своя преждевременно напуснал ги архипастир. И колко ли скрито капнали сълзи ще поливат в неспомнени часове цветята на неговия гроб, посадени от признатели и любещи души!

Дано по молитвите на всички, които обичаха и почитаха Митрополита Филарета, Всеправедният Съдия бъде сиизходителен към човешките му немощи, да прости неговите волни и неволни прегрешения и проявената негова милост към малките Христови братя да възмезди с небесна милост!

Бог да упокоя душата му във вечните селения!

Архимандрит СЕРАФИМ

Погребението на блаженопочиналия Ловчанский митрополит Филарет

Тъжна вест се разнесе на 28 юни 1960 година, че преди зарите на деня Негово Високопреосвещенство св. Ловчанский митрополит Филарет, член на Св. Синод и председател на Върховния църковен съвет, след кратко боледуване блажено се представил о Господе. Пети по ред Ловчанский митрополит (след блаженопочиналите ловчански архиереи Дионисий, Иларий, Йосиф, който в 1877 година бе избран за български екзарх, и Антим), той заемаше достойно Ловчанский митрополитски престол в продължение на 21 години. Неговата кончина дойде рано и неочаквано.

Тленните останки на покойния иерарх бяха изложени за поклонение същия ден в старинната столична църква „Св. София“. В 16 часа бе отслужена заупокойна молитва от Техни Високопреосвещенства Видинский Митрополит Неофит и Варненский и Преславский Митрополит Йосиф, в съслужение с много свещенослужители. Присъствуваха Негово Светейшество Патриарх Кирил, Техни Високопреосвещенства синодалните архиереи Доростолский и Червенский Михаил, Врачанский Паисий, В. Търновский Софроний, Старозагорский Климент и Неврокопский Пимен, Техни Преосвещенства епископите Стобийский Варлаам, Траянопольский Симеон, Макариопольский Николай, Браницкий Максим и Знепольский Йосиф и много свещенослужители, близките на покойния и благочестиви граждани.

Архимандрити и свещеници четеха през деня и нощта за покойния Ловчанский иерарх молитви из Евангелието.

На 29 юни в 9 часа бе отслужена заупокойна молитва от Негово Светейшество Българский Патриарх Кирил в съслужение на всички синодални архиереи и пребиваващите в София епископи. След заупокойката тленните останки на блаженопочиналия митрополит бяха изнесени от свещеници и положени в специална кола, за да бъдат пренесени в престолния му град Ловеч. Негово Светейшество Патриарх Кирил, синодалните архиереи, епископи, архимандрити, свещеници, служители при Св. Синод и Софийската митрополия, както

и голямо множество народ изпратиха тъжното шествие, което потегли при биене на църковните камбани и погребални църковни песнопения.

От София до Ловеч тленните останки на покойния иерарх бяха придружени от роднините му, ставрофорния свещеноиконом Борис Попатанасов, протоиерей Димитър Боцов, председател на църковното настоятелство в гр. Тетевен, дългогодишният секретар на Ловчанската митрополия Иван Гайдаров и иеродякон Теодосий.

Шествието спря пред храма „Свето Възнесение“ в Ботевград, гдето бяха излезли да посрещнат и изпратят тленните останки на своя любим архиерей множество християни, начело с архиерейския наместник иконом Григорий Гешев, и свещениците от цялата духовна околия в пълно облачение, монахините от околните манастири, църковни настоятели и др. Ковчегът бе свален от колата и при пеенето на „Святый Боже“ бе внесен в храма. Отслужена бе кратка заупокойна молитва, след което свещенството и голямо множество вярващи минаха пред ковчега, за да целунат за последен път ръката на своя епархийски архиерей.

Отново се понесе бавен камбанен звън и траурното шествие потегли за Ловеч.

Малко след Ботевград са се сгушили къщурките на махалата Правешка Лъкавица. Църквата на този малко селище е край пътя. До нея бяха се наредили, начело със своя стар свещеник, благочестиви жени с китки цветя и свещици в ръце. Те бяха излезли, за да кажат последно прости на починалия владика. Траурната кола спря и жените положиха върху ковчега венец и китки от полски цветя.

В 13 часа шествието пристигна в с. Ябланица. Погребалният камбанен звън бе събрал вярващите в селото и околните села на Тетевенска духовна околия. Архиерейский наместник, протоиерей Петър Костов, игуменът на Гложенский манастир и свещеници от околията свалиха ковчега с тленните останки и го положиха в средата на храма, който блаженопочиналия митрополит Филарет бе ос-

ветил преди 20 години в началото на своето митрополитско служение.

Едновременно тук пристигна Високопреосвещеният Врачански митрополит Паисий, избран от Св. Синод за заместник на овдовелия Ловчански митрополитски престол. В препълнения храм той от-

Заедно със Св. Синод пристигна и председателят на Комитета при Министерството на външните работи по въпросите на Българската православна църква и на религиозните култове Михаил Кючуков.

Престолният град на Ловчанския митрополит

Към гроба

служи заупокойна молитва. Протоиерей Петър Кестов произнесе кратко слово. Свещеници прочетоха молитви от псалтира и евангелието и всички се помолиха за душата на своя обичан архиерей. С просълзени очи те целунаха за последен път ръката на блаженопочиналия архипастир.

В 14 часа камбаните на църквите в престолния град на Ловчанския митрополит отзвъниха погребални удари. Траурното шествие със тленните останки на блаженопочиналия митрополит спря пред катедралния храм „Св. Троица“. Тук бяха дошли множество свещеници от гр. Ловеч и Ловчанска епархия.

Негово Високопреосвещенство Врачанският митрополит Паисий отслужи заупокойна молитва и започна поклонението на вярващите пред тленните останки. От часа на пристигането до погребението много вярващи от града и Ловчанска епархия непрекъснато идваха пред тленните останки, за да се поклонят на блаженопочиналия свой иерарх.

В деня на погребението, 30 юни — четвъртък, в 7 часа сутринта отпътуваха за Ловеч Председателят на Св. Синод Негово Светейшество Патриарх Кирил, синодалните архиереи. Техни Високопреосвещенства митрополитите Доростолски и Червенски Михаил, В. Търновски Софроний и Неврокопски Пимен, Техни Преосвещенства Главнишки епископ Стефан, викарий на Пловдивската митрополия, и Бранишки епископ Максим, главен секретар на Св. Синод, протопресвитер д-р Стефан Цанков, членовете на Върховния църковен съвет при Св. Синод: иконом Иван Юлиев, иконом Методи Милчев и д-р Тодор Зъбов. В слънчев юнски ден те пристигнаха в Ловеч в 9.45 ч. и влязоха в катедралата „Св. Троица“.

бе в голям траур. В 9 часа бе започнала св. Божествена литургия, която бе отслужена от Врачанския митрополит Паисий (в съслужение с Техни Високопреподобия архимандрит Климент, игумен на Троянския манастир, архимандрит Мирон, игумен на Гложенския манастир, и много свещенослужители. В храма се бяха събрали повече от 100 свещеници от Ловчанска епархия. Множество благочестиви граждани изпълваха храма и църковния двор.

В 10.30 ч. започна опелото, което бе извършено от Негово Светейшество Патриарх Кирил в съслужение с Техни Високопреосвещенства синодалните архиереи Доростолски и Червенски Михаил, Врачански Паисий, Великотърновски Софроний и Неврокопски Пимен, Техни Преосвещенства епископите Главнишки Стефан и Бранишки Максим, архимандрит Климент, архимандрит Мирон и множество свещеници. Хор от църковни служители под диригентството на Никола Сеизов изпълни църковните песнопения при опелото.

Негово Светейшество Патриарх Кирил произнесе слово „Блаженство във вечността“, в което говори за вечния живот и описа накратко светителското служение за блаженопочиналия Ловчански митрополит Филарет. (Виж словото на 2 страница).

Председателят на Комитета при Министерството на външните работи по въпросите на Българската православна църква изказа следното съобщение:

„Ваше Светейшество, Ваши Високопреосвещенства и Преосвещенства, опечалени присъстващи! Отдавам последна почит на Негово Високопреосвещенство Ловчанския митрополит Филарет. Покойният митрополит беше между най-изтъкнатите и най-отговорните представители на Българската

православна църква, заемал висши отговорни длъжности във Върховната църковна управа, и убедено споделяше линията на Българската православна църква за лоялно сътрудничество с народната ни власт и за убедено поддържане на стремежите на нашия народ и на цялото човечество за осигуряване и обезпечаване на мирно бъдеще на човечеството и на нашия народ.

Възложено ми е да предам съболезнования на Св. Синод, на представителите на Ловчанската митрополия и особено на близките на покойния и да кажа „вечна му память“.

Негово Благоговейство свещеник Михаил Таков, Ловчански епархийски съветник, произнесе от името на Ловчанския епархийски съвет следното слово:

„Ваше Светейшество, Ваши Високопреосвещенства, опечалени близки, отци, братя и сестри,

хиерей, на нашия духовен пастир, за да възкресим пред духовния си взор спомените си от двадесет и една годишното ни съвместно служение на Христовия виноград.

В зноен ден на месец юни преди 21 години Ловеч посрещна на гарата новоизбрания Ловчански митрополит. И спомням си, че нечия ръка по Божие провидение беше привързала пшеничен сноп на челото на локомотива. Божият промисъл символично говореше на идващия архиерей: „Владико, обилна ще бъде жетвата ти и безмерна радостта ти, ако с щедра ръка сееш спасителното семе на Христовото слово“.

И дядо Владика чу и се вслуша в Божия глас. По примера на Христа-Спасителя обхождаше той села и градове, благовестейки божественото учение и отблизо изучаваше духовните и материалните нужди на епархиотите си. Плод на тези грижи са

Негово Светейшество Патриарх Кирил прелива с вино и елей тялото на блаженопочиналия архиерей

Много тежко е да се говори, когато душата е покрусена, а сърцето прелива от горестни сълзи.

Но може ли устата на скърбящо чедо да мълчи, когато любящият и любим баща предстои да бъде изпратен до вратите на другия мир?

Вече трети ден Ловчанският епархийски съвет, служителите при Ловчанската св. митрополия, енорийското свещенство и пасомите на историческата Ловчанска епархия с горки сълзи оплакват непрежалимата загуба със смъртта на нашия архипастир дядо Филарет.

Очите гледат и не вярват, че можа да замлъкне една уста, която за всекиго намираще блага дума за ласка, утеха и насърчение. Нима угасна благият поглед на винаги засмените очи! Нима се скоча десницата, която беше винаги готова да се протегне за помощ на унижените и оскъргените в живота? Нима е безжизнено сърцето, което туптеше в унисон с болките и радостите на всички вярващи, на всички люде, които прибягваха до него? Уви, това не е лъжа!

Ние стоим съкрушени от скръб, с потресени души пред смъртния одър на нашия епархийски ар-

десетките нови Божии домове, укрепените църковни настоятелства, съживените епархийски обители.

Епархийският съвет и службите на светата митрополия, движени от прозорливия ум и от чудната способност на своя ръководител да напипва винаги най-значимото във всеки въпрос и да намира неговото най-добро разрешение, станаха място, където цареше благата Христова любов.

Сърцето на дядо Владика беше жив жертвеник на всеобхватна любов към по-малките негови споспешници и братя и сестри. Сам той бе излязъл из недрата на трудовия народ, опознал отрано всички негови радости и скърби, грижи и неволи и за него беше леко в най-трудното за други да намери най-прекия път към сърцето на всеки срещнат. Стигаше само един милващ поглед, една отронена блага дума от устата на дядо Владика, за да бъде спечелена любовта ни към него за цял живот. Не са един и двама получили благ и мъдър съвет и те си спомнят всякога с благодарност и признателност за него! А кой би могъл да изброи проявите на добротворство, когато „лявата ръка не знаеше, какво върши дясната“?

Дверите на неговия дом, истински Авраамов дом, по всяко време бяха най-широко отворени за всеки отпразил стъпки към него.

Неговата трапеза беше винаги трапеза търсена и желана, очакваща гости. Неговият служебен кабинет и тук и в Св. Синод не познаваше протокол и приемни часове, не заглъхваше от постоянни посетители.

И сега, дядо Владика, подобно на св. апостол Павел, спокойно би могъл да изрече словата: „С добрия подвиг се подвизах, пътя свърших, вярата опазих: прочее, очаква ме венецът на правдата, който ще ми даде в оня ден Господ, Праведният Съдия“ (2 Тим. 4:7—8).

Вечна да бъде светлата му памет!

Бог да всели душата му в селенията на праведните!“

След последните молитви на опелото и „Вечная памет“ Негово Светейшество, Техни Високопреосвещенства синодалните архиереи и Техни Преосвещенства епископите се простиха със своя съ-

брат. След тях близките на покойния иерарх и народът пристъпиха за последно прости.

В 12 часа при траурния звън на църковните камбани тленните останки на блаженопочиналия Ловчански митрополит Филарет бяха спуснати в гроба (на изток от олтаря на катедралната църква, близо до гроба на покойния Ловчански митрополит Антим).

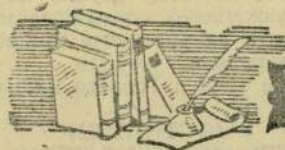
На гроба бяха положени множество венци и цветя. Многобройният богомолен народ с последен поклон шепнеше:

— Бог да го прости! Лека му пръст! Вечна памет!

Траурният ден на ловчани завърши в 13:30 часа с поменална трапеза, на която присъствуваха около 300 души.

Със скръбни сърца бавно си разотидоха гостите и ловчанските християни, които присъствуваха на траурното тържество, станало по случай изпращане тленните останки на петия ловчански митрополит.

Г. К.

ОТЗИВИ И БЕЛЕЖКИ

Две писма на Негово Светейшество Румънския Патриарх Юстиниян

От 28 май до 7 юни т. г. гости на Българската православна църква бяха Високоблагоевните ставрофорни иконом Александру Ионеску и Георге Соаре и Благоевният дякон Ион Юфу, дошли в България като пратеници на Негово Светейшество Румънския Патриарх Юстиниян, за да поднесат в гр. Русе приветствия и дарове на Негово Високопреосвещенство Доростолския и Червенски Митрополит Михаил по случай 33 годишнината на митрополитското му служение. Гостите посетиха още София, Рилския манастир, Бачковския манастир и гр. Пловдив. По този повод и в отговор на специалните писма до него от Светейшия Български Патриарх Кирил и Високопреосвещения Митрополит Михаил, Негово Светейшество Румънския Патриарх Юстиниян е изпратил следните писма:

РУМЪНСКА ПАТРИАРШИЯ До Негово Светейшество
СВ. СИНОД Светейшия Отец Кирил
 (Външни църковни връзки) Патриарх Български,
 № 555 София,
 Букурещ, юни 1960

Ваше Светейшество,
 възлюблений в Христа брате,

Бях особено развълнуван от братските засвидетелствования и ласкавите оценки, които сте благоволили да ни споделите във връзка с делегацията, изпратена от страна на нашата Църква, за да изрази на Негово Високопреосвещенство Отец Михаил, Доростолско-Червенски митрополит, един от най-отличните иерарси на Българската църква-сестра, чувствата на любов и изрядна оценка на иерарсите, свещениците и вярващите на Румънската православна църква, по случай изпълването на 33 години архиерейска дейност, развивана от Негово Високопреосвещенство.

И Ние засвидетелствуваме с пълна искреност, че този случай бе добре дошъл за подновяване на нашите чувства на умножена любов и висока оценка спрямо сестрата Църква на България, към нейните достойни иерарси

и служители и към нейния православен народ. Поради това изпълнихте сърцето ни с радост чрез вестта, която ни съобщихте, че „Църковното тържество в Русенската катедрала, при предаване даровете се превърнало в манифестация на сърдечните румъно-български църковни и национални отношения“, и че това е съставлявало още един принос към делото на румъно-българското дружеско сближение, за което полагат усилия както нашите църкви-сестри, така и нашите народи и народните правителства на двете страни“.

Нашите пратеници ни разказаха, изпълнени с признателност, с колко почит са били приети както в Русе, така и в София, и с колко радост са били обкръжени през всичкото време на пребиваването им в приятелската страна.

Избликналото от братска любов топло гостоприемство, с което Ваше Светейшество и членовете на Св. Синод на Българската църква знаете да приемате делегатите на църквите-сестри — за което и Ние самите пазим незабравимия приятел спомен — за нищо не може да завиди на гостоприемството на други църкви. Но, тъй както толкова хубаво Ваше Светейшество сте заключили, „по сърдечност на добрите чувства, и Вашето гостоприемство и нашето гостоприемство са еднакво искрени и приятни Богу“.

Вседушевно благодарим на Ваше Светейшество и на Светия Синод на Българската православна църква за високата оценка, която сте направили по отношение изпращането на нашата делегация в Русе и искрено пожелаваме да имаме колкото е възможно по-често случаи за манифестиране и утвърждаване на братските връзки между нашите църкви и народи.

С това желание, изказваме на Ваше Светейшество и на висшите иерарси-членове на Светия Български Синод най-топли поздравии и Ви прегръщаме с братска обич в Господа нашего Исуса Христа.

† ЮСТИНИЯН
 ПАТРИАРХ РУМЪНСКИ

РУМЪНСКА ПАТРИАРШИЯ

СВ. СИНОД

№ 551

Букурещ, 18 юни 1960 година

Негово Високопреосвещенство Отец Михаил,
Доростолски и Червенски Митрополит,
Русе — НР България

Ваше Високопреосвещенство,
Скъпи в Христа брате,

С голямо задоволство прочетох писмото на Ваше Високопреосвещенство № 1221 от 30 май 1960 година, с което споделихте с нас толкова топли чувства и особени уважения във връзка с посещението на нашата църковна делегация в Русе, за да Ви поднесе поздравления и братски пожелания от името на иерарсите, свещениците и вярващите румънци по случай навършването на 33 години служба на Ваше Високопреосвещенство като Митрополит на Доростолската и Червенска епархия.

Негово Светейшество Отец Патриарх Кирил също ни изпрати много хубаво и ласкаво послание, в което ни изразява радост и уважение, пълни с обичта на Негово Светейшество и на Св. Синод на сестрата Българска църква, във връзка с църковното тържество в Русе, когато Ви се поднесоха братски подаръци от моя страна. Негово Светейшество установи с добро желание, че „това тържество се превърна в една манифестация на сърдечни църковни и национални румъно-български отношения и преценява, че това означава „още“ един принос на делото на братското румъно-българско облизение, за което полагат старание както нашите сестрински църкви, така и нашите народи и правителствата на двете държави“.

Всички тези свидетелства за обич и уважение от страна на Негово Светейшество Отец Патриарх Кирил и от

страна на Ваше Високопреосвещенство изпълниха сърцето ни с радост — колкото на нас, толкова и на нашите иерарси. Членовете на нашата делегация ни разказаха, преизпълнени с признателност, че били приети и обкръжени с чест и добро желание както от Ваше Високопреосвещенство и сътрудниците Ви в Русе, така и от Негово Светейшество Отец Патриарх Кирил и архiere-ните членове на Св. Синод в София.

Благодарим Ви от сърце за високото внимание и отеческа обич, оказани на нашата делегация, с което свидетелствувате за особените чувства, хранени към Румънската православна църква и нейните служители.

Бяхме много развълнувани от братските подаръци, които имахте обичта да ни изпратите с нашата делегация и Ви горещо благодарим. Особено иконата на преподобния наш отец Димитър Нови Басарбовски ни достави голяма радост и от все сърце сме обхванати от възвишените пожелания, които Ваше Високопреосвещенство излагате в писмото си: „Нека общото ни преклонение пред светата памет на този Божий угодник бъде залог за нашето взаимно братолюбие, за трайната любов между нашите православни църкви — сестри, за братолюбието между румънския и българския народ“.

Горещо молим Господ да умножи числото на житейските години на Ваше Високопреосвещенство, за да можете да прибавите нови и щастливи дела в апостолската си дейност, която изпълнявате пред клира и вярващите от обсега на Доростолската и Червенска епархия и пожелаваме от все душа да имате колкото се може по-чести случаи на израз на чувствата, обичта и уважението, което питаем един към други, за заздравяването на братските връзки между цървите и нашите православни народи.

Прегръщаме Ви с обич в Господа нашего Иисуса Христа.

✠ ЮСТИНИАН
ПАТРИАРХ РУМЪНСКИ

Църковно-юбилейно тържество

СЛОВО, ПРОИЗНЕСЕНО ПО СЛУЧАЙ 30 ГОДИНИ ОТ ОСВЕЩАВАНЕТО НА СТОЛИЧНИЙ ХРАМ „СВ. ПАРАСКЕВА“

Ваше Святейшество,

Зело възлюблен Первосветителю и наш Архипастирю, Наистина днешното църковно юбилейно тържество, по случай 30 години от осветяването на нашия великолепен и монументален енорийски храм, е тържествен и радостен ден, събитие от голямо църковно значение, не само за нашия църковен район, за клира и благочестивия народ, но и за столичното благочестиво изпълнение, защото храмове от мащаба на нашия храм са рядкост за столицата и за страната ни въобще.

Нашите приснопаметни предшественици са замислили от доста отдавна време да се построи голям светилник на вяра и благочестие в центъра на епохата ни, тъй като старинният ни исторически храм, сега ценен църковен паметник на славното ни минало, е бил доста отдалечен от църковния ни район и е бил малък за благочестивите богомолци.

В резултат на тая осъзната църковна нужда се явява паметното решение на църковното настоятелство от 4 април 1909 година.

Приснопаметният тогава предстоятел на храма, моят възлюблен баща, свещеник Атанасий Иванов, заслужил основател храма сега, и неговите споспешници, църковните настоятели: д-р Георги Сираков, Петър Мечков, Стоичко Пешев, Алекси

Сей ден, егоже сотвори Господ, возрадуемся и возвеселимся в, онъ

Костов и Димитър Стоянов решиха да се откупи мястото на братя Геневи и братя Коцеви от три хиляди квадратни метра, на което да се построи новият енорийски храм „Св. м. Параскева“. За целия този парцел е заплатено от църквата 70 хиляди лева.

На втори ноември 1910 г. същият състав на настоятелството е обявило конкурс между столичните архитекти за най-добър план на новия храм, 50 години от тогава до днес. Ето защо, днешният юбилей е и под знака на една петдесетгодишнина.

Първата премия на конкурса е получил арх. Торнев, на когото, след войните, при втория конкурс, планът му бе одобрен и нему се възложи ръководството и изпълнението на плана за новия храм.

На 12 ноември 1922 година, при голяма тържественост, се положи основният камък на храма при църковно настоятелство в състав: предстоятел, покойния свещеникоконом Йосиф Милошев, настоятели: Борис Щърбанов, Иван Рогачев, Щерю Дамянов, Спас Йосифов и Александър Вълев. Службата по полагаването на основния камък бе извършена от блаженопочившия Софийски митрополит и Екзарх Стефан и храмовото духовенство, които пристигнаха на мястото с литийно шествие от стария храм.

Свидетел съм, като дякон на тогавашното голя-

мо тържество и на радостта у всички енорияши, че е близко времето да се сдобият с нов прекрасен молитвен дом. Основите на храма бяха издигнати само до цокъла, и по-нататъшният строеж бе преустановен по бюджетни причини.

През 1926 година църковното настоятелство в състав: покойния иконом Архангел п. Стаменов и членове: Цоню Гавазов, Иван Нишков, Коста х. Костов, Александър Стоичков, Васил Николов и Иван Чопев продължиха строежа до окончателното завършване на централния корпус на храма — края на 1929 година. Това църковно настоятелство с Божията помощ има щастието да види завършен храма, който изпъкна пред погледа на всички със своята импозантност. Неусипните грижи на настоятелството и шедрите дарения на енорияшите ни, най-вече на покойните Борис Щърбанов, Иван Рогачев, Щерю Дамянов, Петруш Талев, Иван Цочев, Спас Йосифов, Тодор Плочев и др. дадоха възможност да се поръчат иконите на иконостаса и да се подготви храмът за неговото освящаване.

На 6 април 1930 година, преди 30 години, се освети централният престол в чест на „Св. м. Параскева“ от блаженопочившия Софийски митрополит и Екзарх Стефан. Голяма радост, благодарност към Бога и доволство се четеше по лицата на всички присъстващи, които се поздравяваха с голямата духовна придобивка, с новия светилник на вяра и благочестие, запален да свети и съгрива душите на благочестивото изпълнение.

Слава Богу, който благослови и утвърди този молитвен дом силою и благодатию Святаго и Всеосвершителя Духа.

През 1934 и 1938 година се построиха и осветиха страничните параклиси в чест на „Св. м. Мина“ и „Св. ап. и еван. Иоан Богослов“ от блаженопочившите епископи Варлаам и Флавиян.

След пълното приключване изграждането на храма изпъкна на преден план въпросът за отоплението на храма. То бе постигнато благодарение непрестанните грижи на настоятелството, което успя да постигне всичко, от което се нуждаеше новият храм.

Предстоятелите, след отца икономом Архангел, покойният протоиерей Еньо Петков и мое смирение, продължихме църковно — духовната и материална политика на нашите предшественици.

Църковното настоятелство, под председателството на покойния иконом Архангел п. Стаменов и членове: Димитър Иванов, Владимир Христов, Иван Чопев, Станимир Пакеров и Стоил Марков допринесоха да се осъществи и едно друго мероприятие: да се построи доходната сграда върху парцела на стария храм. Това църковно здание даваше средства за покриване задълженията на църквата. По градоустройствения план на столицата, обаче, този имот бе отчужден. В настоящия момент църквата ни няма никакво задължение.

Сегашното църковно настоятелство под председателството на мое смирение и членове: Иван Чопев, Христо Ангелов, инж. Сава Талев, Никола Мешков, Мария Нончева, вместо покойния Михаил Новаков, продължава с постоянство грижите за храма, като се стреми да поддържа храма и да завърши, в мер възможности, благолепието му и да бди върху църковните интереси. През техния ман-

дат бидоха направени: паркета в целия храм, художествено изработени тронове, 4-етажен великолепен полиелей, в стил и резба и позлата като тези на иконостаса, облицовка на балкона със славонски дъб, художествено стилизиран, аналогите пред соея, вешо изработени в същия стил.

Тук е мястото да спомена, че за построяването на храма са се потрудили предприемачите: Михайли Грандже и Киро Спасов, които добросъвестно изпълниха поетите задължения и дадоха прецизна работа. Художествено изработеният иконостас, архиерейският трон, амвонът, клиросите и облицовката на балкона са дело на известните професори-резбари: Иван Травнишки и Тодор Христов, които дадоха безспорно една рядка вътрешна украса на храма. Иконите на иконостаса и в храма, по-голямата част, са дело на покойния известен иконописец проф. Стефан Иванов и на професорите: Н. Маринов, В. Гюдженов и Александър Шишов, които постигнаха в това отношение рядък художествен ефект.

Ваше Светейшество, през всички времена благочестивите люде са чувствували нужда от ръководни храмове, като една потребност на човешкото сърце в неудържимия му стремеж да се приближава към Бога. Голям нравствен успех е да се осъзнае нуждата от молитвен дом в неговата важност и необходимост за нашия правилен богоугоден живот.

Поради това, делото на тия, които се потрудиха в съзиждането на този храм е дело весма богоугодно и велико. Наистина, те са блажени, защото имаха рядкото щастие да видят завършен Божия дом. Но за това дело Бог е дал всичко, защото без Него не можем да вършим нищо. Бог е вложил мисълта да се изгради храмът, Бог е укрепил и поддържал това благо намерение, Бог е дал всичко за неговото благополучно завършване. Всичко е от Него. „всяк дар совершен, свихе ест“.

Затова нека се възрадваме и възвеселим. „Блажени очите, които виждат това, що вие виждате“ (Лк. 10:23).

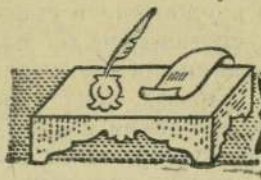
Господ щедро е изпращал на нас Своята милост и велики благодеяния. „И те, като дойдоха при Исуса, молеха Го усърдно и казваха: той (стотникът) заслужава да му сториш това (да излекува слугата му), защото обича народа ни и синагогата той ни построи. (Лк. 7:4—5).

Нека се смиряваме пред Господа и в радостта си да се помолим Богу с молитвата на Соломона: „Господи, аще небо небесе не довлеют Ти, колъми паче храм сей, егоже создах имени Твоему“!

Ваше Светейшество, и Вашето Светителско име е записано в историята на нашия храм. В първата година, след възстановяването на Българската Патриаршия и избирането Ви за Български Патриарх, Вие осветихте престола в чест на „св. Харлампий“, а през тази есен, с Божията воля, ще осветите престола в чест на Божията Майка — „Въведение Пресвятия Богородици в храм Господен“.

Ваше Светейшество, благословете да Ви поднеса от името на клира на този храм, църковното настоятелство и богомолния народ нашата синовна благодарност купно с израза на високата ни към Вас почит и нелицемерна любов за молитвеното Ви участие на днешното ни тържество, за св. божествена литургия и за прекрасното Ви отеческо

слово, с които придадохте истинска значимост на този ден. Вие изпросихте Божията благодат за нас, Вашето светителско благословение да бъде всем нам на всяка ползу изрядну.

ЦЪРКОВНА И ОБЩЕСТВЕНА ЛЕТОПИС

Приключване заседанията на Св. Синод. На 8 юли завършиха заседанията на Св. Синод от лятната му сесия, а на 14 юли преустанови заседанията си до м. септември и Св. Синод в намален състав.

Храмов празник. На 12 юли бе храмовият празник на столничната църква „Св. св. ап. Петър и Павел“. Вечерната срещу празника бе отслужена от Преосвещения Браницки епископ Максим, главен секретар на Св. Синод, който произнесе и слово. На празника светата Литургия бе отслужена от Негово Светейшество Патриарх Кирил в съслужение на много архимандрити и свещеници. В края на св. служба Негово Светейшество отличи с офисия „протоиерей“ Благоевския свещеник Васил Бенчев, служащ при същия храм. Негово Светейшество произнесе слово за празника и с топли отечески думи приветства новия протоиерей с даденото му отличие.

Назначаване викарий при Доростолската и Червенска св. митрополия. Св. Синод в пълен състав назначи, по представление на Негово Високопреосвещенство Доростолския и Червенски Митрополит Михаил, Преосвещения Траянополски епископ Симеон за викарий при Митрополията в гр. Русе, считано от 1 септември 1960 година.

Тържество в Духовната академия. На 12 юли в Духовната академия в София се състоя скромно тържество по случай завършването на Академията от 13 студентизапочници. Светата Литургия в параклиса при Академията бе отслужена от Преосвещения ректор Макариополския епископ Николай, който произнесе слово и поздрави новите дипломирани богослови. По свещеническият хор от Търновската епархия под диригентството на протоиерей Атанас Шилдаров.

Св. Синод е дал благословение да бъде ръкоположен в дяконски и свещенически сан асистентът при Духовната академия кандидат на богословието Николай Стефанов Шиваров.

Призвика. Варненската и Преславска митрополия призовава бившия свещеник Петко Петров Селановски от гр. Ген. Тошево да се яви на 11 август 1960 г., 9 часа преди пладне, в св. Митрополия като ответник по ц. и. д. № 4/1960 г. Ако не се яви, делото ще се гледа в негово отсъствие.

Голям духовен концерт. На 10 юли с благословението на Негово Светейшество Патриарх Кирил и на Негово Високопреосвещенство митрополит Софроний в митрополитския салон в София се състоя голям духовен концерт на Великотърновския епархийски свещенически хор, който под ръководството на своите диригенти прот. Ат. Шилдаров и прот. Ив. Момъков изгълни отбрани духовни и светски песни. На концерта присъстваха Негово Светейшество, митрополитите Михаил, Паисий, Софроний и Никодим, епископите Симеон, Николай, Максим и Йосиф и многобройна отбрана църковна публика. Концертът премина при голям успех.

ЮБИЛЕЙНА СРЕЦА НА ДУХОВНИ ВЪЗПИТАНИЦИ

След тридесетгодишна раздяла възпитаниците от випуска 1929/1930 г. на Свещеническото училище „Софроний Врачански“ се събрахме на 26 юни т. г. в Духовната семинария на гара Черепиш. Всеки от нас с трепет очакваше тази среща. Огледахме се. Знаехме се като младежи, буйни, пълни с жизненост и сила, а сега? — На плещите на всеки от нас лежат повече от пет десетилетия, белокози, белобради, с много бразди по челата. Някои почти неузнаваеми. Нито походката, нито устрема има на младия абитуриент. Те са заменени с бав-

слава Богу, Благодателю Нашему во веки. Амин.

Ставрофорний иконом БОРИС п. АТАНАСОВ

ната походка, но и с мъдрия опит и смирение на белокози и белобрад свещенослужител. На 26 юни сутринта отслужихме св. Литургия в манастирския храм. Службата се водеше от протоиерей Петър п. Янков, Кулски архиерейски наместник, който произнесе и проповед. След светата служба в салона на Семинарията се сложи братска трапеза. На трапезата произнесе слово протоиерей Константин Николов от гара Роман. Произнесе слово и свещеник Геновски, игумен на Правещкия манастир, за ролята на духовното училище, което освен народни пастири дава и борци за новия икономически възход на страната ни и за мир в света. От името на Преосвещения ректор на Семинарията Смоленския епископ Тихон произнесе приветствие Високопреподобният архимандрит Герасим. Протоиерей Петър п. Янков благодари на Преосвещения ректор и учителския персонал за добрия прием.

Съобщава: свещ. Сим. Геновски.

Починал иеромонах. На 7 юли в гр. Ахтопол е починал иеромонах Севастиян (Сава Иванов Бенчев), на 75 години, енорийски свещеник в същия град. Погребението му било извършено на 8 юли.

Преглед на братствени хорове. По решение на Св. Синод прегледът на братствени хорове, насрочен за провеждане в Рилския манастир на Петровден, се отложи за провеждане през м. септември т. г.

Диригентът Асен Димитров почина. На 6 юли в столицата след кратко боледуване почина заслужил артист проф. Асен Димитров, дългогодишен диригент на Софийската народна опера и на хор „Гусла“ и преподавател в Българската държавна консерватория, роден на 6 януари 1894 година в гр. Пловдив. Погребението му бе извършено на 8 юли. Опелото бе отслужено от Знеполския епископ Йосиф, който произнесе надгробно слово, в което обрисова голямото музикално дело на покойния. На опелото пъх неговият любим хор „Гусла“. Негово Преосвещенство поднесе на близките на починалия голям диригент и музиколог съболезнования и от името на Негово Светейшество Патриарх Кирил. Слово произнесе и Преосвещения Макариополски епископ Николай. А на гроба на покойника произнесе трогателно слово главният диригент на Софийската народна опера Асен Найденов. От името на хор „Гусла“ слово произнесе гусларът Л. Живков.

Скръбна вест. Свещениците от гр. Толбухин и Толбухинска духовна околия съобщават на всички явращи, че на 28 юни 1960 година, в 7 часа и 15 минути сутринта, неочаквано почина нашият любим в Христа събрат протоиерей Димитър Динков Попов, на 53 години, бивш архиерейски наместник в гр. Провадия, председател на храма „Св. Троица“ в гр. Толбухин. Страданията в живота му бяха неотлъчни спътници. Неговата вяра беше пламенна и апостолска. В скръбните дни на живота му тя го топлеше като майка. В зрелостта на неговите години Богу било угодно да го прибере в Своите селения. „Блажен пътят, по който днес отиваш, душо, защото ти е пригответо място за почивка“. Бог да го прости. Опелото му се извърши на 29 юни т. г. в храма „Св. Троица“.

„Църковен вестник“ във ваканция. След този брой „Църковен вестник“ влиза в обичайната си лятна ваканция. Следващият брой ще излезе с дата 10 септември 1960 г.

Редактор: ЙОРДАН п. ИЛИЕВ